

Phần 5

Chương 17

Một điều rồi lại một điều hút hết bao thuốc lá, bất tri bất giác trời đã tối rồi, lúc này Thịnh Thừa Quang không có tâm trạng nấu cơm, điện thoại cho khách sạn ngày hôm qua đưa cơm đến gọi thêm hai loại cháo khác nhau đưa đến đây.

Không lâu sau, khách sạn đưa tới hộp đồ ăn giống hệt như ngày hôm qua, Thịnh Thừa Quang đi vào gọi Tử Thời dậy ăn một chút, thì phát hiện cô không đúng lắm.

Cô cuộn mình trong chăn, che kín mặt, Thịnh Thừa Quang gọi cô hai tiếng, cô vẫn không động đậy, anh vừa bật đèn bàn thì thấy: nửa gương mặt cô chôn trong chăn, chỉ lộ ra hai mắt và cái mũi, lông mi khóc ướt, trên gương mặt hai mảnh ửng hồng không bình thường.

Anh dùng sức kéo chăn mà cô đang nắm chặt, đưa tay vào sờ: quần áo toàn thân đều bị mồ hôi thấm ướt, cơ thể nóng bỏng.

Thịnh Thừa Quang vội chỉnh độ ấm trong phòng tăng lên, vắt khăn nóng lau thân thể cho cô, thay lại quần áo sạch, anh ôm cô tạm thời ngồi trên sofa đã trải chăn đệm sạch sẽ, đút cho cô uống nửa cốc nước sôi, rồi anh cứ ngồi ôm cô như vậy, để cho cô ngủ trong lòng anh nửa tiếng.

Nửa giờ sau cô vẫn sốt cao không ngừng, Thịnh Thừa Quang không đợi thêm nữa, nhanh chóng ôm cô đi bệnh viện.

Trong bệnh viện Trầm Hiên bị gọi vào khám gấp, thấy Thịnh Thừa Quang ôm người đang ngủ mê man đi vào, lần này còn bọc cả chăn... Xung quanh vắng lặng, anh hạ thấp giọng hỏi Thịnh Thừa Quang: “Lần này mới làm một nửa cô ấy liền uống thuốc sao?”

Thịnh Thừa Quang đá một cước đến, “Cô ấy sốt!”

Bác sỹ Trầm tỉnh táo lại dịch chuyển một bước nhỏ thành công né tránh cú đá này.

Phát sốt thôi mà, bao nhiêu chuyện? Kích động như vậy làm gì...

Bác sỹ Trầm hơi hốt rồi bắt đầu xử lý, sau đó giao cho y tá rồi đi ra ngoài tìm người, quay một vòng, phát hiện Thịnh Thừa Quang đứng bên cửa sổ hút thuốc lá, đi tới vỗ vỗ vai anh, “Không sao, đã hạ sốt rồi.”

Giữa hai lông mày Thịnh Thừa Quang giảm đi một chút u ám, phun ra một hơi khói thuốc, giọng nói anh nghe có vẻ vẫn có chút đè nén: “Tại sao bỗng nhiên cô ấy phát sốt? Sáng sớm hôm nay vẫn còn tốt mà.”

“Tạm thời không có nguyên nhân gì đặc biệt, nhưng mà sẽ không ảnh hưởng cậu mang thai - á, tôi nói là: cậu làm cho cô ấy mang thai.” Trong nhà Trầm Hiên trước đây bắt đầu từ ông nội anh đã khám bệnh cho Thịnh gia, anh và Thịnh Thừa Quang coi như từ nhỏ lớn lên với nhau, cho nên trước mặt người khác là bác sỹ Trầm nội liễu mê hoặc, còn trước mặt Thịnh Thừa Quang lại thuận miệng nói những lời ác độc.

Thịnh Thừa Quang cũng quen rồi. Anh lại đốt một điếu thuốc, hút gần nửa điếu mới thấp giọng nói: “Cô ấy hình như bị dọa sợ... Tôi thấy trạng thái tinh thần của cô ấy không tốt lắm, cậu nhớ để ý.”

“Trạng thái tinh thần không ảnh hưởng mang thai đâu.” Trầm Hiên hí mắt cười nói.

Thịnh Thừa Quang nhả khói, ánh mắt lạnh lùng nhìn sang, Trầm Hiên thu lại vẻ mặt, giơ tay đầu hàng: “Việc đó... Sợ hãi quá mức đúng là có thể gây sốt cao, nếu cậu không yên tâm nên để cô ấy ở lại bệnh viện một ngày, hạ sốt rồi đi.”

Thịnh Thừa Quang không lên tiếng, chấp nhận đề nghị này.

Bác sỹ Trầm thấy sắc mặt anh dịu lại, không nhìn được lại bắt đầu tìm đường chết: “Thật ra nếu cậu lo lắng cô ấy không phối hợp với cậu để mang thai, tôi đề nghị cậu làm thụ tinh nhân tạo.”

“Không cần phiền phức như vậy.” Hiên nhiên Thịnh Thừa Quang không nghĩ rằng tốc độ của anh chậm hơn so với nhân tạo.

Vẻ mặt Thịnh Thừa Quang điên cuồng tàn bạo khiến Trầm Hiên không thể nhìn được: “Rốt cuộc cậu muốn đứa bé, hay là hưởng thụ quá trình này thế?”

Thịnh Thừa Quang đột nhiên đen mặt, tốc độ biến đổi sắc mặt khiến Trầm Hiên hứng thú phát tác thêm: “Nếu như cậu chỉ muốn đứa bé, không bằng cậu suy tính đến Phùng Nhất Nhất đi, cô ấy cũng là máu Rh âm tính, thân thể cô ấy so với Tử Thời còn tốt hơn nhiều.”

“F**K!” Thịnh Thừa Quang nổi giận, trong lòng văng tục, lại có người đã hung hăng mắng ra miệng trước anh.

Phát âm tiếng Mỹ rõ ràng như thế, cùng với mái tóc quăn xinh đẹp của anh ta - chính là Tạ Gia Thụ. Toàn thân mặc đồ da màu đen làm cho Tạ đại thiếu thêm thon dài cao lớn, ăn mặc đẹp trai chân cực dài đi giày Martin lúc này đã bước tới đây.

Vị thiếu gia này từ nhỏ đã rất thích bắt chước Thịnh Thừa Quang, bước đi cũng là học theo chân Thịnh Thừa Quang, Trầm Hiên có thể né tránh Thịnh Thừa Quang, đương nhiên trốn Tạ Gia Thụ càng dễ dàng, mà anh còn đặc biệt cố tình chậm 0,5 giây, làm Tạ Gia Thụ đắc chí, dùng sức thật mạnh, sau đó đập một phát hụt, hậu quả là đầu đụng vào tường.

Đốp... âm thanh phát ra, bác sỹ Trầm thẹn thùng dùng tay che mắt quay mặt đi, Thịnh Thừa Quang yên lặng cúi đầu hút thuốc lá.

Tạ Gia Thụ bị đụng tóc cũng dẹp xuống, qua hồi lâu mới bò dậy.

Hai người kia không có ai đi lại đỡ dậy, Tạ Gia Thụ thê thảm hết cỡ vịn vào tường, vò vò đầu có chút choáng váng do bị đâm, ngón tay run rẩy nắm tóc, sau đó chỉ vào Thịnh Thừa Quang, đáng tiếc chưa kịp mở miệng mắng, đã bị ánh mắt Thịnh Thừa Quang dọa cho ngậm miệng lại, không thể làm gì khác hơn là đổi hướng chỉ vào Trầm Hiên: “Cầm thú! Mặt người dạ thú! Mặc quần áo trắng mặt người dạ thú!”

“Từ góc độ cá nhân tôi lại thấy đây chính là y học thuần khiết.” Bác sỹ Trầm mặc quần áo trắng nhún nhún vai, “Tạ thiếu tìm mặt người dạ thú có việc gì cần làm sao?”

“...” Lúc này Tạ Gia Thụ cực kỳ muốn ném Trầm Hiên qua cửa sổ, nhưng mà quả thật có việc gấp, đành phải nhịn xuống: “Phùng Nhất Nhất bị thương, khám gấp, cậu nhanh lên!”

“Cô ấy sao vậy?” Trầm Hiên nghĩ đến cô gái nhất gan như con kiến liền buồn cười, “Bị con muỗi cắn? Hạt cát bay vào mắt?”

Phùng Nhất Nhất cũng là máu Rh âm tính, do là nhóm máu hiếm nên càng sợ hãi, té ngã rách da cũng muốn gọi cấp cứu. Sau đó Tử Thời giới thiệu cho cô Trầm Hiên chữa bệnh tài giỏi, hầu như mỗi tháng cô sẽ đến mấy lần, Trầm Hiên đã thấy nhưng không thể trách.

Tạ Gia Thụ yên lặng, nói: “Đầu cô ấy... Bị kẹp...”

“... Bị cửa kẹp?”

“Không phải...” Tạ Gia Thụ thêm khó khăn mở miệng: “Tôi kẹp...”

Trầm Hiên: “Khụ...”

Ngay cả sắc mặt Thịnh Thừa Quang đang u ám cũng thay đổi.

Trầm Hiên ghen cười bị Tạ Gia Thụ thúc giục đi khám gấp.

Tạ Gia Thụ đi được một đoạn đột nhiên quay trở lại, vọt tới trước mặt Thịnh Thừa Quang kêu một tiếng: “Anh Thừa Quang!”

Stịnh Thừa Quang nhả khói, nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, ý bảo hẳn có rắc thì phóng.

Tạ Gia Thụ hít một hơi, nói: “Anh đừng đánh chủ ý lên Phùng Nhất Nhất!”

Stịnh Thừa Quang thờ ơ nhìn anh một cái.

“Con gấu nhỏ kia coi như xong, bọn anh ngủ đều ngủ rồi, nhưng Phùng Nhất Nhất thì không được, Phùng Nhất Nhất với Thịnh gia của anh nửa xu quan hệ cũng không có! Hơn nữa cô ấy là do em bảo vệ! Anh Thừa Quang, hôm nay em nói lời này tại đây: Nếu anh quyến rũ Phùng Nhất Nhất như quyến rũ Tử Thời, em sẽ tức giận, em nói là thực sự tức giận.” Sau một câu, anh nhấn mạnh thêm.

Tạ gia với Thịnh gia qua lại thân thiết vả lại thế lực ngang nhau, Tạ Gia Thu là đại thiếu gia Tạ gia, nếu anh thực sự tức giận, cho dù là Thịnh Thừa Quang cũng phải nghĩ lại một chút.

Cho nên Thịnh Thừa Quang không dài dòng với anh, vỗ vỗ vai anh nói: “Anh biết rồi. Cút đi.”

Tạ Gia Thu: “Ừng ực!”

Anh nuốt nước miếng, quay người đuổi theo Trầm Hiên đã đi xa, dáng vẻ vô cùng lo lắng. Thịnh Thừa Quang nhìn bóng lưng anh, trong lòng suy nghĩ đến người khác... Thật sự rất đáng thương, ngay cả một người vì cô mà tức giận cũng không có.

Trong bệnh viện Tử Thời tỉnh lại, phòng bệnh chỉ có một mình cô, cô mở mắt nhìn xung quanh, hoàn toàn không nghĩ ra tại sao mình nằm ở chỗ này.

Cô nhìn lên trần nhà ngẩn người, thời gian trôi qua càng lâu cô lại càng nghi ngờ, càng nghĩ càng phân vân, không phân biệt được đâu mới là sự thật đã phát sinh.

Lúc này có một cô y tá đi vào rút kim châm cho cô. Động tác cô y tá mềm nhẹ lại nhanh nhẹn, lấy khăn ẩm lau mặt lau tay cho cô, dịu dàng hỏi: “Cô cảm thấy như thế nào? Có muốn ăn chút gì không? Tôi rót cho cô ly nước uống nhé?”

Tử Thời nhắm mắt không trả lời, rút tay lại, cả người rúc vào trong chăn.

Nghe tiếng cô y tá rón rén đi ra ngoài, Tử Thời đợi một lúc, lặng lẽ xuống giường chạy từ trong phòng bệnh ra ngoài, một mình vào thang máy đi lên tầng trên cùng.

Lúc này cô cực kỳ khẩn cấp muốn biết: Tầng trên cùng có đúng là chỉ có một phòng bệnh hay không? Bên trong đúng là có một người con trai? Ngày hôm qua Thịnh Thừa Quang nói những lời đó... Cô muốn biết là: những ngày đã trải qua, cô thật sự đã gặp, đã yêu một người đàn ông tên là Thịnh Thừa Quang sao?

Cửa thang máy vừa mở, quả nhiên chạm mặt với một trạm y tá, cả hai cô đều giống như hôm qua. Tử Thời giống như mộng du đi tới, một cô y tá đứng lên hỏi: “Tiểu thư khỏe chứ, xin hỏi cô có chuyện gì không?” Nhìn Tử Thời mặc trên người áo bệnh nhân của phòng VIP, y tá mỉm cười hỏi: “Tiểu thư, hình như cô ấn sai tầng thì phải?”

Tử Thời cắn chặt răng, hướng tới hàng lang sâu bên trong.

Y tá đương nhiên không để cho cô đi vào, vội vàng ngăn trước mặt cô: “Xin lỗi, tiểu thư, cô không thể đi vào.”

Khi cô y tá đến gần cảm thấy Tử Thời nhìn quen mắt, nhận ra chính là người đi cùng Thịnh Thừa Quang hôm qua tới đây, vội vàng hướng người kia nháy

mắt, cô y tá ăn ý gạt đầu một cái, trốn vào một bên gọi điện thoại cho Thịnh Thừa Quang.

Tử Thời bị chặn lại, cũng không cãi cộ, chỉ là đứng nơi đó ngơ ngác nhìn đầu hành lang, nơi đó trên tường có treo một bức tranh, ghế dài màu trắng ngoài cửa phòng bệnh... Đều giống như ngày hôm qua.

Cô thở phào nhẹ nhõm, ngày hôm qua là thật.

Như vậy Thịnh Thừa Quang cũng là thật!

Lúc này thang máy “Đình” một tiếng mở ra, cô y tá tràn đầy hi vọng nhìn lại, nhưng người đến không phải là Thịnh Thừa Quang, là Tề Quang đi dạo dưới lầu trở về, thấy một cô gái mặc quần áo bệnh nhân đứng ở đó, đi tới hỏi: “Làm sao vậy?”

Y tá: “Vị tiểu thư này... Tôi cũng không biết là chuyện gì xảy ra.”

Thịnh Tề Quang nhìn người trước mắt: là một cô gái trẻ tuổi, thoát nhìn khoảng mười sáu mười bảy tuổi, mặc quần áo bệnh nhân dáng vẻ xinh đẹp động lòng người. Lấy ánh mắt vẽ tranh của Thịnh Tề Quang mà nói ngũ quan cô tương đối xuất sắc, sạch sẽ giống như lối vẽ phác họa tỉ mỉ, không thừa cũng chẳng thiếu, xinh đẹp làm người ta rất thoải mái.

Cậu nhìn Tử Thời, Tử Thời cũng nhìn lại cậu: mặt mũi cậu với Thịnh Thừa Quang có mấy phần giống nhau, tuy nhiên cái mũi và miệng cực kì giống bố cô, rất đẹp mắt.

Thịnh Tề Quang đôi với cô gái đang kinh ngạc nhìn cậu thân thiện mỉm cười: “Cô tới tìm tôi sao?”

“... Thật xin lỗi...” Tử Thời ngơ ngác nhìn cậu, lẩm bẩm nói.

Thịnh Tề Quang không hiểu, cười hỏi: “Xin lỗi gì cơ?”

Đôi môi Tử Thời ngập ngừng nói, lại nói ra câu không đầy đủ, một lúc sau cô không thể chịu nổi, cúi đầu quay người bỏ chạy.

Phía sau Thịnh Tề Quang gọi cô: “Này...”

Tử Thời chạy đến cửa thang máy, vừa đúng lúc cửa mở ra, cô chạy ngay vào, người bên trong đi ra vừa lúc đón được cô.

“Em chạy cái gì?!” Giọng nói Thịnh Thừa Quang rất tức giận, đưa tay sờ lên trán cô.

Đúng là đã hạ sốt... mấy ngày nữa có thể giết Trầm Hiên.

Tử Thời yếu ớt chạy mấy bước đã thở hổn hển, Thịnh Thừa Quang đỡ cô không buông ra, mà lúc này Tề Quang đứng cách đó không xa gọi anh: “Anh!”

Tạ Gia Thụ đi theo tới đây nhân cơ hội đoạt lấy Tử Thời: “Tôi đưa cô ấy về phòng bệnh! Cậu lại xem Tề Quang đi! Đi đi!”

Thịnh Thừa Quang cau mày, nhưng Tạ Gia Thụ giống như bị chó điên đuổi theo, nhanh như chớp kéo Tử Thời vào thang máy, điên cuồng ấn nút đóng cửa.

Cửa thang máy vừa đóng lại, anh nhíu mày nhìn về phía Tử Thời hài lòng cười ác liệt: “Ha ha! Ai bảo không chọn ta! Bây giờ hối hận rồi sao! Ha ha ha ha!”

Chương 18

Sau khi bị Tử Thời cự tuyệt Tạ Gia Thụ vẫn tức nghẹn đến tận bây giờ, trong khi trần trọc trở mình, ngày đêm khó ngủ, chống đỡ hấn sống tiếp chính là tiếp tục làm phiền, người không chán việc làm phiền kia thế mà giờ phút này đang tha hồ tưởng tượng - nhanh! Che mặt khóc thút thít! Vỗ ngực dậm chân! Lăn lộn trên mặt đất hối hận! Ôm đùi gia nói cô hối hận đến mức ruột cũng xanh rồi đi!

Nhưng Tử Thời... chỉ ngơ ngác nhìn anh.

Tạ Gia Thụ đang vô cùng mong đợi sung sướng cười to, dần dần trở thành cười gượng lúng túng... cuối cùng mặt anh cứng lại, cái kính kéo mái tóc quần xinh đẹp của mình, mặt như đưa đám ai oán nhìn người đang thờ ơ trước mặt.

“Cô không muốn hỏi tôi gì sao? Tôi cái gì cũng biết!” Anh không nhịn được chủ động nói ra, nhắc nhở cô: “Cô nhớ đi! Tôi đã nói với cô: sau này đừng khóc còn gì!”

Mắt Tử Thời chớp chớp... Đó chính là buổi sáng mà cô tỉnh lại trên giường Thịnh Thừa Quang, cô tất nhiên nhớ.

“Ừ”. Cô gật đầu.

Tạ Gia Thụ bắt đầu đốt lại ý chí chiến đấu, mắt sáng lên: “Cho nên bây giờ cô hối hận rồi à? Sớm biết có ngày hôm nay, lúc đầu nên chọn tôi chứ?!”

“Không có... Tại sao phải hối hận? Tôi không hối hận.” Tử Thời hơi mệt, dựa vào thanh máy, nhẹ giọng nói.

“Cô...” Tạ Gia Thụ giật giật khóe miệng: “Cô đừng mạnh miệng!”

Tử Thời nghiêm túc kiên định lắc đầu, “Không phải, tôi thật sự không hối hận.”

Lúc này thang máy dừng lại ở tầng phòng bệnh của Tử Thời, cửa vừa mở ra, Phùng Nhất Nhất và Trầm Hiên đứng ở đầu kia, trên cổ Phùng Nhất Nhất mang một cái khung chống đỡ, hết như người máy. Vừa thấy hai người trong thang máy, Trầm Hiên cười nói: “Thật tốt quá, không cần chạy.” Anh chỉ chỉ vào Phùng Nhất Nhất đang vẻ mặt đưa đám nói với Tử Thời: “Tử Thời, cô ấy nôn nóng tìm cô.”

Người máy rất cẩn thận vươn hai tay đến chỗ bạn tốt: “Tử Thời!”

Tử Thời vội đi ra đỡ cô, kinh ngạc nhẹ giọng hỏi: “Nhất Nhất cô cậu sao thế?”

“Tớ vì muốn nói cho cậu một âm mưu động trời nên cùng Ma vương kia xảy ra một cuộc chiến tranh liêu chết! Anh ta bẻ gãy cổ tớ...”

Bởi vì không có được thỏa mãn mà âm u mặt mày Tạ ma vương kinh ngạc: “Gãy thật?!”

Ma vương trợn to hai mắt, Trầm Hiên không muốn phí miệng lưỡi đi giải thích vấn đề ấu trĩ này, cho nên anh lấy tay gõ gõ lên cái khung cổ của Phùng Nhất Nhất - chỉ thấy Phùng Nhất Nhất lập tức kêu quang quác chạy đi giống hết như con cua bò ngang, linh hoạt nhanh nhẹn.

Tạ Gia Thụ thở phào nhẹ nhõm, Trầm Hiên buồn cười cười xấu xa. Phùng Nhất Nhất nhân cơ hội kéo Tử Thời qua một bên, khẩn cấp không ngừng nói cho cô: “Ông chủ là cố ý tiếp cận cậu! Anh ta có ý đồ với cậu! Anh ta muốn cùng cậu sinh con!”

Ánh mắt cô vẫn cảnh giác nhìn chằm chằm Tạ Gia Thụ, để đề phòng anh ta nhào qua đây bịt miệng cô lại.

Nhưng mà lần này Tạ Gia Thụ khoanh tay đứng một bên, tuy vẻ mặt không vui vẻ chút nào, nhưng hoàn toàn không có ý định đến gần cản cô.

Phùng Nhất Nhất không hiểu, lúc trước anh ta lỡ miệng nói ra, cô nhất quyết muốn gọi điện thoại nói cho Tử Thời, anh ta bịt miệng cô thiếu chút nữa thì bẻ gãy đầu cô luôn!

Phùng Nhất Nhất quay lại nhìn về phía chính chủ: sắc mặt Tử Thời có chút tái nhợt, nhưng là trên mặt một chút kinh ngạc cũng không có!

Ngay cả bác sỹ Trầm đứng bên cạnh, vị tiểu bạch kiểm kia không có một chút vẻ mặt nên có khi nghe được bí mật như thế chứ.

“Mấy người...” Phùng Nhất Nhất trợn tròn mắt.

Cái thế giới này sao vậy?!

Tử Thời im lặng diu Phùng Nhất Nhất vào phòng bệnh, để cô ngồi lên giường xong, lấy gối tựa đặt sau lưng cô, để cho cô dựa vào mềm mại thoải mái một chút.

Sau đó vỗ vỗ về mặt đờ đẫn của người máy, Tử Thời nhẹ giọng nói với cô: “Tớ vừa biết ngày hôm qua, Thịnh Thừa Quang nói cho tớ biết... cảm ơn cậu, Nhất Nhất.”

Phùng Nhất Nhất im lặng một lúc lâu, cũng không biết nên nói gì để an ủi cô mới đúng, đưa tay ra cầm lấy tay cô. Hai cô gái cầm tay nhau lắc nhẹ nhàng, cuối cùng cũng có chút an ủi.

Lúc này Tử Thời mới quay đầu hỏi Trầm Hiên đang xem chuyện vui: “Bác sỹ Trầm, anh cũng biết từ trước sao?”

Trên mặt Trầm Hiên lộ ra một chút lúng túng khó có được.

Anh hắng giọng một cái, “Ừ, đúng vậy. Lúc trước tôi ở nước ngoài phụ trách việc tìm kiếm người hiến tặng tế bào thích hợp cho Tề Quang, nhưng mà vẫn không tìm được. Tôi tới bệnh viện này cũng là vì thay Tề Quang đi tìm kiếm, đồng thời cũng nắm rõ toàn bộ tình trạng cơ thể cô... Ban đầu cũng chính tôi đề nghị bố mẹ Tề Quang sinh thêm một đứa bé. Cho nên...” Trầm Hiên làm việc xuất phát từ góc độ của anh không có gì đáng trách, nhưng ánh mắt Tử Thời quá yên tĩnh, anh không hiểu sinh ra một chút áy náy: “Xin lỗi, Tử Thời”.

Tử Thời không ngờ anh sẽ nghiêm túc nói lời xin lỗi như vậy, vội vàng khoát tay nói: “Không sao... không liên quan đến anh.”

“Thật ra thì...” Trầm Hiên không đành lòng, còn muốn an ủi thêm ít câu, nhưng Tạ Gia Thụ làm sao có thể để anh cướp mất? Lập tức cười nói: “Thật ra thì cũng không thể trách anh Thừa Quang!”

Tử Thời rất đồng ý gật đầu một cái, “Ừ, đúng”.

Tạ Gia Thụ đang dương dương tự đắc chuẩn bị một tràng dài lý do chính nghĩa đã bị cô chặn lại, ngay tức khắc phát điên: “Cô để tôi an ủi một chút cô sẽ chết à!”

“Stop! Sớm không nói, giờ còn giả vờ làm người tốt.” Phùng Nhất Nhất nhỏ giọng lầm bầm.

Tạ ma vương đối với cô cũng không khách khí, ngay lập tức muốn ăn thịt người! May có Trầm Hiên cản lại: “Cổ cô ấy bị kẹp nữa thật sự có thể gãy.”

Phùng Nhất Nhất cảm động nhìn bác sỹ Trầm một cái, kéo tay Tử Thời nhỏ giọng nói tiếp: “Tử Thời, ông chủ đã bán trang web của chúng ta cho Thiên Thần rồi!”

“... À.” Tử Thời tỏ vẻ vẫn nghe.

“Sửa lại một chút: là đưa!” Tạ Gia Thụ cuối cùng chờ tới đoạn này, “Anh Thừa Quang vốn sẽ không để cái trang web nhỏ này vào mắt, anh ấy chính là dùng để đưa đến một số vốn đầu tư lớn cho Thiên Thần, đó là quà tặng anh ấy đưa cho chị của tôi,” Tạ Gia Thụ tao nhã gẩy gẩy mái tóc quăn, thả cho cô quả bom nặng ký: “Chị, tôi, là, hôn, thê, của, anh, ấy!”

Hai nhà Thịnh, Tạ hơn ba mươi năm trước đã định ra hôn ước, Thịnh Thừa Quang là trưởng tôn của Thịnh gia, vừa đúng đứa bé ra đời đầu tiên của Tạ gia là con gái, đương nhiên hai người sẽ có hôn ước.

Cũng chính vì lý do này, cho nên lúc đầu Tạ Gia Thụ cố gắng phá hoại hai người bọn họ như vậy, mặc dù chị anh không quan tâm, nhưng anh cảm thấy không vừa mắt.

Tử Thời nghe câu này, mở to hai mắt, ngây người một lúc, khẽ cúi đầu.

Bây giờ ngay cả Phùng Nhất Nhất cũng nóng nảy: “Tử Thời cậu nên biểu cảm ra đi!”

“... Biểu cảm gì cơ?”

“Anh ta lừa cậu đó!”

Tử Thời suy nghĩ một chút, “Anh ấy không lừa tớ gì cả...”

“Tại sao không có?! Anh ta lấy bản quyền, làm thành quà tặng cho vị hôn thê của anh ta!” Phùng Nhất Nhất đối với truyện tranh cũng có rất nhiều tình cảm đấy!

“Việc này... Trên hợp đồng chúng ta kí cũng không quy định không được đưa cho người khác, trả nhuận bút là được,” Tử Thời an ủi người máy, “Đưa tiền là được, ai mua không phải đều giống nhau sao?”

Phùng Nhất Nhất nghe lời này nghĩ tới nghĩ lui: “... Nói như vậy giống như... cũng đúng!”

Hai cô gái này đúng là ngọc cả đôi, bác sỹ Trâm cố nén cười quay mặt đi, nhưng khi anh thấy người đứng trước cửa phòng bệnh thì rốt cuộc nhin không được cười ra tiếng.

Không biết Thịnh Thừa Quang đứng đó đã bao lâu, nghe bao nhiêu, lúc này bị Trâm Hiên nhìn thấy, anh đen mặt đi tới, đi thẳng tới trước mặt Tử Thời, đưa tay sờ sờ lên trán cô đúng là không còn nóng nữa, nổi giận trầm giọng ra lệnh: “Xuất viện!”

Phùng Nhất Nhất sợ hãi ông chủ tiền nhiệm, không dám ra mặt tạo phản, lôi kéo vạt áo ở sau lưng Tử Thời. Tử Thời quay đầu lại, cô nàng vội vàng chỉ chỉ vào Tạ Gia Thụ.

Tạ ma vương lập tức vỗ ngực gây chuyện sinh sự: “Nếu cô không muốn đi với anh ấy, nhanh cầu xin tôi!”

Cầu xin ta cầu xin ta đi!

Tử Thời quay đầu nhỏ giọng gọi Thịnh Thừa Quang: “Chúng ta đi thôi.”

Thịnh Thừa Quang ngay cả quần áo cũng không cho cô thay, trực tiếp cởi áo khoác của mình ra bao lấy cô bước ra ngoài.

Vừa rồi lúc ở trên lầu Tề Quang có nói với anh: “Anh , anh muốn làm gì thế? Em biết rõ cô ấy là ai, em đã nhìn thấy ảnh của cô ấy.”

Thịnh Thừa Quang cũng không muốn lừa gạt cậu quá lâu, chỉ nói: “Em yên tâm, nếu cô ấy không muốn, anh sẽ không ép buộc cô ấy.”

“Nhưng mà, anh không nghĩ đến là em sẽ không muốn sao?” Tề Quang cười.

Cái miệng với mũi của Tề Quang giống hệt như bố cậu, Tử Thời cũng vậy, đều là người ngọc không biết cầu nhau, khi hai người họ cười rộ lên rất chân thành.

Chắc vì vậy nên mới không giải thích được yêu thương cô? Thịnh Thừa Quang than thở trong lòng, ôm người đang ngủ trên giường lên.

Cô ngủ không được tốt lắm, anh vừa chạm vào cô liền tỉnh, mở mắt tròn xoe, giống như chưa từng ngủ, nhìn anh một lúc hình như là nhận ra anh ở đây mới bình tĩnh lại, sau đó cô yên lặng khép mắt lại dờn ánh mắt đi.

“Em ngủ nhiều rồi, dậy ăn chút gì đi.” Thịnh Thừa Quang đỡ cô ngồi dậy, cũng không để cô đi đến phòng ăn, mà vội bung đến trên giường cho cô ăn.

Hôm nay vẫn thẫn là anh tự tay làm, thịt mua về chính anh băm, toàn bộ tôm do anh lột vỏ, da do anh nghiền kỹ bằng tay, so với mua bên ngoài thì mỏng hơn. Làm như vậy tất nhiên rất phiền phức, nhưng mà ăn ngon hơn.

Nhìn cô cắn một miếng, giọng nói anh thản nhiên hỏi: “Ăn ngon không?”

Cô ngơ ngác ăn kỹ nuốt chậm, hoảng hốt thật lâu mới trả lời: “A... Dạ, ăn rất ngon!”

Cô khen làm Thịnh Thừa Quang vô cùng mất hứng, nhẫn nại đợi cô ăn. Nhưng mà cô không ăn vẫn thẫn lấy một chút, chỉ chậm rãi uống canh, từng thìa từng thìa uống hết canh.

Anh nhìn cô cầm cái thìa áp xuống đáy cái bát... cơn giận quả thực không khống chế được nữa, lấy cái bát trong tay cô hướng lên tủ đầu giường nặng nề đặt xuống.

Vừa quay đầu lại thấy cô đang cầm cái thìa canh luống cuống nhìn anh, vẻ mặt này làm cơn giận trong lòng anh từng chút từng chút biến mất, trong đầu nóng lên, liền cúi đầu hôn, làm cô ngã xuống giường, ép vào gối nặng nề hôn.

Tử Thời không dám phản kháng, nhưng mà cơ thể lại cứng ngắc, không còn giống như trước đây vừa bị anh hôn liền mềm thành một bãi. Trong lòng Thịnh Thừa Quang càng thêm không thoải mái, dùng sức xé cổ áo cô, cúc áo ngủ đứt văng mấy cái, cổ áo rộng mở, tay anh dò vào trước ngực cô nắm lấy tiểu bạch thủ, dùng tay nhào nặn hai cái núm nhỏ nhô lên... Dù sao cũng là một tay anh dạy, thân thể cô đối với động tác của anh rất thuần thục, rất nhanh đã mềm nhũn ra.

Stịnh Thừa Quang hôn làm cô đỏ mặt không kịp thở, anh cắn cánh môi đỏ tươi của cô trần trọc mút vào.

“Đưa tiền là được, ai mua cũng giống nhau, hả?” Anh nghiền răng nghiền lợi hỏi.

Tử Thời không biết trả lời như thế nào anh mới không tức giận: “Chẳng lẽ... không đúng sao?”

Chẳng lẽ họ trả tiền còn không bán cho họ sao....

Stịnh Thừa Quang cũng không biết tại sao mình tức giận như vậy, nếu bình thường nghe cô nói ra như vậy, chứng tỏ tinh thần cô không thất thường, anh không phải nên thở phào nhẹ nhõm sao?

Nhưng anh lại hận không thể đánh cho mấy người nghe được lúc ấy một trận!

Chương 19

“**R**ất tốt.” Một lúc lâu sau Thịnh Thừa Quang nói, lạnh mặt ngồi dậy.

Một tay Tử Thời níu lấy áo ngủ bị anh kéo hông, trốn vào trong chăn quấn chặt lấy thân mình. Thịnh Thừa Quang nhìn thấy dáng vẻ cô giống như hận không thể rúc luôn cả mặt vào chăn, trong lòng khó chịu, cười lạnh nói: “Thế nào? Bây giờ biết sợ anh?”

Tử Thời giương mắt nhìn anh, do dự một lúc, cố gắng di chuyển bọc chăn về bên cạnh anh - rầm cô lăn một vòng, sau đó cả người lẫn chăn chạm vào trên đùi anh.

Thịnh Thừa Quang rên một tiếng, Tử Thời xâu hổ rúc đầu vào trong chăn, chỉ chừa lại đôi mắt lộ ra bên ngoài, sợ hãi nhìn sắc mặt anh.

Quả thật Thịnh Thừa Quang không biết nên thể hiện biểu cảm gì mới đúng, vẻ mặt tâm tình bất định nhìn cô chăm chăm rất lâu, nhẹ nhàng đưa tay vén tóc rối bời trên mặt cô.

“Cái đó...” Tử Thời muốn chủ động nói gì đó, liền nhẹ giọng nói: “Cần em làm gì không? Bệnh của cậu ấy?”

Sắc mặt Thịnh Thừa Quang bỗng nhiên lạnh đi, giọng nói trở nên nhàn nhạt: “Nếu như cần, anh đã tự mình làm từ sớm rồi.”

Mặc dù anh nói rất đúng, nhưng người quần trong chăn nghe được vẫn rùng mình một cái. Thịnh Thừa Quang thấy được, nhớ lại cô vừa mới sốt cao do sợ anh... Giọng nói anh dịu đi một chút nói: “Trước mắt chỉ có thể thử phẫu thuật cấy ghép tế bào một lần.” Dừng một chút, âm thanh thấp xuống, nói: “Cho nên chúng ta phải nhanh chóng có đứa bé.”

“Ừ.” Tử Thời phối hợp gật đầu, “Ngày đó anh đã nói.”

Cô cứ bình tĩnh nhắc tới ngày đó như vậy, làm Thịnh Thừa Quang rất không thoải mái trong lòng.

Thực ra nếu không có Diệp Kỳ Viễn đột nhiên xuất hiện, anh sẽ không đưa cô đi xem Tề Quang sớm như vậy, để cho cô hiểu rõ mọi việc.

Trước đây không biết bao nhiêu lần nghĩ tới cảnh tượng này khi chưa tiếp cận cô, mỗi lần nghĩ tới là anh lại cực kì tức giận, nhưng sau này đến gần cô rồi... Cô thật sự là quá ngốc, hơn nữa không có gì cả, anh có ác ý thương tổn cũng không thực hiện được, trước tiên anh chỉ có thể cho cô từng chút một.

Anh nghĩ kĩ chỉ cho cô một chút, lại không ngờ rằng đã cho tới tận hôm nay. Bây giờ đã như vậy: không ngại nấu kĩ, băm nhỏ thức ăn không chán, còn bung

đến tận giường dứt tận miệng cô, hay chỉ vì cô ăn không được ngon mà trong lòng nổi cáu, trong đầu không tự chủ được bắt đầu nghĩ đến đôi cái gì cho cô ăn cô mới bằng lòng ăn thêm vài miếng?

Tất nhiên Thịnh Thừa Quang biết những gì đã xảy ra không phải là anh quyền rũ.

Cho nên trong lòng anh không thoải mái: anh đã như thế, tại sao cô còn bình tĩnh như vậy?

Anh im lặng, Tử Thời thăm dò sắc mặt để nói chuyện, thấy vẻ mặt anh lúc chột dụi dụi lúc chột tức giận, ánh mắt nhìn cô chăm chăm, vừa như tức giận vừa không cam lòng... Cô không hiểu, đành phải vắt hết óc lấy lòng: “Em không quan trọng... Anh nói cho em biết phải làm như thế nào là tốt.”

Thịnh Thừa Quang lạnh lùng hơi cong môi một cái: “Em cần phải phối hợp với anh, ân ái, mang thai.”

Anh nói cũng quá... Trần trụi đi.

Tử Thời không lên tiếng.

Dáng vẻ cô then thùng làm trong lòng anh dễ chịu hơn nhiều, cố ý cau mày lạnh lùng hỏi cô: “Em còn có vấn đề gì sao?”

“... Không có.”

Nhưng anh vừa mới đứng lên, cô liền mở miệng yếu ớt hỏi: “Có thể lấy giúp em một cái áo ngủ lại đây được không?”

Thịnh Thừa Quang nghĩ lại vừa rồi lúc xé quần áo cô, trong lòng nóng lên, xoay người đến tủ treo quần áo lấy một cái, giơ tay ném cho cô.

Sau đó anh tới cầm bát hoành thánh đã nguội để nơi tủ đầu giường đi ra ngoài, lúc đi tới cửa nghe được giọng cô hỏi lại rất nhỏ: “Còn có một chuyện này?”

“... Nói.”

“Chính là... nếu không phải là em vẽ, anh vẫn sẽ chọn nó sao? Anh thật sự cảm thấy nó đáng yêu sao?” Cô càng hỏi, càng cảm thấy lo lắng.

Thịnh Thừa Quang mở cửa đi ra ngoài, giọng nói vô cùng chân thật: “Anh không bao giờ làm việc vô nghĩa.”

Ban đêm Tử Thời ngủ không được ngon, trong lúc nửa mê nửa tỉnh cảm thấy tay anh sờ trên trán cô, cô nhẹ nhàng “Hả?” một tiếng, cái tay kia dừng một lúc, dứt khoát kéo cô tới, ôm vào trong ngực anh ngủ.

Thực ra mấy ngày nay Thịnh Thừa Quang đều không được nghỉ ngơi tốt, ôm cô vào trong ngực, không cần phải lo lắng nửa đêm cô phát sốt mà không biết, như vậy anh ngủ sẽ an ổn hơn nhiều.

Cho đến khi Tử Thời thức dậy vào sáng hôm sau, anh đã chuẩn bị xong, muốn đi ra ngoài, thấy cô từ trong phòng ngủ đi ra, anh vừa mặc áo khoác ngoài vừa dặn dò cô nói: “Cháo trong bình giữ nhiệt để trên bàn, có hai quả trứng luộc trong nồi ở phòng bếp, em ăn sáng đi, sau đó về thu dọn một ít đồ đạc chuyên qua đây - nhớ nói rõ một tiếng với người ở cùng em chỗ đó, biết chưa?”

Tử Thời vâng dạ. Ăn sáng xong liền trở về biệt thự của cô, thu dọn mấy thứ, cô nói với thím rằng năm nay sẽ không trở lại, thím cũng chỉ gật đầu một cái rồi ra mở cửa.

Tử Thời kéo va li hành lí sang nhà bên cạnh, chào tạm biệt bà Diệp.

Diệp gia không nhiều thế hệ truyền thừa bằng Tạ gia và Thịnh gia, vì thế nhân khẩu cũng đơn giản, ba Diệp giao công ty cho con trai quản lí, mang theo vợ đi chu du khắp thế giới, hàng năm Diệp gia chỉ có Diệp Kỳ Viễn và bà nội Diệp ở. Từ nhỏ Diệp Kỳ Viễn đã thể hiện là người đàn ông nóng tính, rất ghét Tử Thời, nhưng mà bà nội Diệp lại thích cô gái nhỏ này, khi còn nhỏ cách hàng rào giữa hai nhà dạy cô nói chuyện, sau cô lớn hơn một chút thì cho cô đi học mẫu giáo.

“Cháu muốn đi đâu vậy?” Bà nội Diệp hỏi cô.

Tử Thời sợ bà nội nhìn ra ánh mắt đang đỏ lên của cô, cúi người nhìn lên đầu gối mình, “Trong lòng cháu rất thích một người, cháu muốn dọn về ở chung với người đó.”

“À... Lúc trước Diệp Kỳ Viễn có nói với ta, cháu có bạn trai,” Bà Diệp vuốt vuốt tóc cô, “Tử Thời, cháu ở chung với anh ta cho tốt, đừng lo lắng gì cả, duyên phận giữa người với người là do trời định, nếu không có duyên, không dài lâu được; nếu có duyên sẽ là cả đời, chạy không thoát.”

“Dạ, cháu hiểu ạ.” Tử Thời đứng bên cạnh bà, tâm tình cực kì bình tĩnh.

Nói một lúc lâu, cô vội chào tạm biệt bà nội ra ngoài, phát hiện Diệp Kỳ Viễn đã trở về, áo khoác ngoài cầm trong tay, đang đứng trước cửa vẻ mặt không kiên nhẫn chờ cô.

“Tôi đưa cô đi.” Thấy cô cuối cùng cũng đi ra, giọng nói anh không tốt lắm ra lệnh.

Trên đường Tử Thời hỏi Diệp Kỳ Viễn: “Anh Kỳ Viễn, anh cũng đã biết trước sao?”

“Biết cái gì? Thịnh Thừa Quang?” Diệp Kỳ Viễn hừ một tiếng, “Ngày đó tôi bảo cô xuống xe, là cô nhất định đòi đi cùng anh ta.”

Tử Thời im lặng.

Rốt cuộc trong lòng Diệp Kỳ Viễn cũng xấu hổ, im lặng một lúc lâu, nói cho cô biết: “Stịnh Thừa Quang có một vị hôn thê, lúc hai người bọn họ còn chưa ở trong bụng mẹ trưởng bối hai nhà đã định ra hôn sự rồi, nghe nói khi đó Stịnh

gia gặp nạn, Tạ gia ra tay giúp đỡ, cho nên ước định đời này nhất định phải có một hôn sự.”

“Em biết... Chị của Tạ Gia Thụ.”

“Đúng, em trai cô ấy gọi là Tạ Gia Thụ, mẹ kiếp nếu tên nhóc kia là con gái thì tốt, dù sao cũng chỉ cần có hai người kết hôn là được.” Diệp Kỳ Viễn cau mày nói nhỏ.

Tử Thời với anh coi như cũng là thanh mai trúc mã, vừa nghe đã cảm thấy giọng nói anh khác thường, quay đầu lại hai mắt lấp lánh nhìn anh.

Diệp Kỳ Viễn bị cô nhìn đến phiền não, nghĩ thầm cũng nên nói cho cô hiểu: “Tạ Gia Vân là bạn gái thời đại học của tôi.”

“Anh nói là: Chị của Tạ Gia Thụ là bạn gái anh?” Lần này Tử Thời giật mình.

“Đã từng. Sau đó tôi với cô ấy tính tình không hợp, lúc tốt nghiệp đại học đã chia tay.”

Tử Thời không tin nổi: “Nhưng mà không phải họ đã đính hôn từ rất sớm sao? Tại sao chị ấy còn có thể cùng anh...?!”

Diệp Kỳ Viễn khó chịu, giọng nói thô lỗ: “Không phải Thịnh Thừa Quang cũng ngủ với cô sao?!”

Cô lại im lặng. Một lúc sau chỉ vào cái cửa nhỏ đang sáng đèn trước mặt, “Đến rồi, tụi em đi vào thôi.”

Nha đầu này ngu ngốc hết thuốc chữa rồi, cho dù Diệp Kỳ Viễn đưa vũ khí vào trong tay cô, không biết chừng có thể đâm ngược lại chính cô bị thương, anh nghĩ như vậy liền tức giận dễ sợ, lúc quay đầu xe bánh xe mài trên mặt đất phát ra tiếng xèo xèo chói tai.

Có lẽ là Diệp Kỳ Viễn gây ra tiếng động quá lớn, lúc ăn cơm tối Thịnh Thừa Quang hỏi Tử Thời: “Hôm nay Diệp Kỳ Viễn đưa em về?”

“Dạ.” Tử Thời khơi đũa trong bát cơm, xem ra không yên lòng.

“Anh ta nói gì với em vậy?”

Tử Thời ngẩng đầu một chút nhìn anh, cảm thấy vẻ mặt anh không tốt lắm, cô nhớ tới lúc anh tới đón cô suýt chút nữa thì đánh nhau với Diệp Kỳ Viễn, thận trọng nói: “Nói một ít... một ít thôi.”

“Nói đến Tạ Gia Vân sao?” Ngược lại giọng nói Thịnh Thừa Quang không có gì đặc biệt.

Bây giờ đến Tử Thời, giống như làm sai chuyện, không dám ngược mắt nhìn anh.

Một lúc lâu, gần như Thịnh Thừa Quang muốn mở miệng nói trước cho cô, thì nghe cô nhẹ nhàng nói: “Bọn họ tốt nghiệp đại học liền chia tay, Kỳ Viễn nói tính cách họ không hợp... anh đừng nghĩ nhiều.”

Anh đừng nghĩ nhiều, đây là cô... đang an ủi anh đừng ghen tuông?

Thịnh Thừa Quang hít một hơi thật sâu, phổi mơ hồ bị đau.

Tử Thời nhận ra được anh tức giận hơn, đầu cúi xuống càng thấp.

Thịnh Thừa Quang không còn cách nào khác, giơ tay kéo bát com trước mặt cô đã ăn rất lâu chỉ còn mấy hạt lại, bới một bát nóng cho cô, chan thêm hai muỗng canh ngô hầm xương ở trên, tức giận đặt trước mặt cô: “Em ăn com tử tế cho anh.”

Tử Thời vội vàng cầm thìa lên, vẫn không ngẩng đầu lấy bát com chan canh kia ăn cho xong. Thịnh Thừa Quang ngồi đối diện cô, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn dáng vẻ chột dạ của cô, quả thật giận dữ vô cùng!

Trong lòng anh tức giận, khó tránh khỏi buổi tối sẽ giày vò cô để hả giận.

Tử Thời bị anh ép giống con ếch con, cặp chân bị anh đặt trên vai, cả người cong lên, giữa hai chân lộ ra thật cao, mặc anh khi dễ.

Toàn thân Thịnh Thừa Quang làm tư thế thích hợp, bấp thịch cả người kéo ra những đường cong xinh đẹp, cúi người đè ép cô, phía dưới dùng sức xông vào tận cùng bên trong cô, ở nơi mềm mại trắng nõn tinh tế tìm kiếm điểm khác biệt cứng rắn, chĩa vào dùng sức ma sát, lúc đầu cô còn có thể nhịn, nhịn đến mức toàn thân run rẩy, cắn chặt răng run run chịu đựng từng đợt từng đợt sóng, nhưng sau đó không tự chủ được bắt đầu nhỏ giọng kêu khóc, vô lực giãy giụa, anh mỗi lần hạ xuống một chút cô cũng nhỏ giọng thét lên rung động, dáng vẻ như sắp hỏng mất làm Thịnh Thừa Quang cảm thấy vô cùng thú vị, càng nhấn tâm quyết hành hạ cô chết đi sống lại... hơn nữa cái giường cũng bị làm hại.

Cuối cùng thì anh cũng không nhịn được nữa rồi, bên trong cô ấy thật sự muốn mạng người, vừa chặt vừa ấm, cũng không biết có phải do cô ấy còn ít tuổi lại chưa từng trải qua, nhạy cảm làm anh không dám tin, giống như dưỡng ra dịch mật đầy ắp, đầu ngón tay hơi chạm phải một chút cũng có thể chảy nước như bão tố. Hơn nữa càng về sau cô càng dễ dàng thất lạc mất chỗ đó sít chặt chẽ vật của anh, vừa hút vừa mút, có lúc anh tưởng chừng bị đánh đến toi bời nhếch nhác.

Bây giờ sau khi xong việc anh có thể quang minh chính đại không xuất ra ngoài, lấp đầy cô, nằm trên lưng cô thở mát hồn.

Chương 20

Mới vừa rồi Tử Thời khóc đến thê thảm như vậy, cuối cùng thì một chút sức cũng chẳng còn, cố chịu cho đến lúc anh xong chuyện, nằm không động

đây, phía dưới vẫn chiếm lấy cô không chịu ra ngoài, cũng may không phải anh thực sự đè ép cô, cả tay và chân đều dùng sức chống xuống giường, cô nằm dưới thân anh thở ra dồn dập, từ từ mới ổn định lại.

Chuyện vận động kịch liệt hút kiệt sức người như vậy, cũng buông thả hết cảm xúc, trong lúc tình ý triền miên, không tránh khỏi nghĩ đến những chuyện không vui kia.

Nhờ ánh sáng mờ mờ của đèn trên tường, anh có thể thấy trên mặt người nằm dưới một lớp lông tơ đáng yêu, đúng là một đứa bé, Thịnh Thừa Quang cúi đầu hôn cô, cho rằng anh lại muốn lần nữa, một tiếng ai oán tràn ra khỏi cái miệng nhỏ nhắn, Thịnh Thừa Quang liền tiến tới hôn lên miệng cô, anh dùng lực mút thật mạnh như muốn ăn đôi môi cô vào trong miệng, lại dùng hàm răng cắn nhẹ nhàng.

“Ừm...” Tử Thời bị anh cắn đau, mở mắt bất đắc dĩ nhìn anh.

Cô bị anh ức hiếp thậm đến như thế, nhưng mà một chút ý muốn đánh trả cũng không có, còn nhìn anh vừa đáng thương vừa vô tội như vậy, Thịnh Thừa Quang cảm thấy rất sáng khoái, nhưng sự sáng khoái này lại lẫn tới một cảm xúc khác, nhắc nhở anh không thể không hỏi, anh buông hàm răng ra, đầu lưỡi lướt qua cánh môi bị cắn của cô nhẹ nhàng liếm, giọng nói mơ hồ lại ấm nóng hỏi cô: “Tại sao không hỏi hận?”

Tử Thời bị anh làm cho kiệt sức đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không hiểu: “Cái gì cơ?”

“Tạ Gia Thụ.” Thịnh Thừa Quang lời ít mà ý thì nhiều, ép hỏi cô: “Tại sao không hỏi hận?”

Lúc ấy ở bên ngoài phòng bệnh Tề Quang, Tạ Gia Thụ ở trong thang máy sung sướng nói to, cách cửa thang máy Thịnh Thừa Quang nghe thấy rất rõ ràng, sau đó anh đi xuống lúc thấy vẻ mặt không cam lòng của Tạ Gia Thụ, cũng có thể đoán câu trả lời của cô là gì.

Nhưng tại sao như vậy chứ? Cô sẽ không nói dối, cũng không biết che giấu, như vậy thì là vì cái gì chứ? Vì cái gì, chuyện xảy ra cho tới bây giờ vẫn không hỏi hận chọn anh? Thịnh Thừa Quang rất muốn hiểu rõ, rất rất muốn, vẫn nghĩ rằng không nên hỏi ra, bị đè nén hai ngày rồi, thế nhưng lúc này vẫn nhìn không được hỏi.

Tử Thời bị vấn đề của anh hỏi làm cho sừng sốt, gương mặt nhìn về phía anh.

Cô gái có đôi mắt hắc bạch phân minh (trắng đen rõ ràng), vừa sạch sẽ vừa xinh đẹp, Tử Thời nhìn anh, nhẹ giọng đáp: “Bởi vì anh đối với em rất tốt.”

Bởi vì không có ai giống anh từng đối tốt với em như vậy. Bởi vì ánh mắt anh chiếu rọi cho em trong đêm tối, cuối cùng cuộc đời này cũng thấy ánh sáng, vậy là đủ rồi.

Nếu như đưa một người thả vào trong bóng đêm tối đen một mình, một chiếc đèn cùng một mái nhà chính là toàn bộ ấm áp. Thịnh Thừa Quang đối với Tử Thời mà nói chính là ánh sáng ấm áp trong bóng đêm của cuộc đời, cho dù chỉ là ảo ảnh nhất thời, thì đối với cô cũng là ánh sáng duy nhất, tốt nhất trong trí nhớ của cô.

“Những chuyện kia... Trước đây em thực sự không biết... Sau này nhất định em sẽ không lén lút uống thuốc, em nghe lời anh,” cô không biết nói như thế nào mới biểu đạt được tấm chân tình của mình, cuối cùng chỉ có thể nói: “Anh đừng lo lắng.”

Trong bóng đêm, người vừa mới khi dễ cô Thịnh Thừa Quang im lặng một lúc lâu, sau nhỏ giọng nói một câu: “Em hãy lo lắng cho mình đi.”

Tử Thời nghe được, nhưng cũng chỉ cười, đưa tay ôm lấy cánh tay anh cọ xát, cô rất mệt.

Cứ như vậy cũng không ngủ được, Thịnh Thừa Quang từ trên người cô lật xuống, ôm cô vào phòng tắm.

Trên giường do bị giày vò đã không thể ngủ nữa, đêm hôm khuya khoắt còn phải thay ga giường, Thịnh Thừa Quang tự làm tự chịu, bận rộn một lúc cuối cùng hai người đều nằm xuống ngủ, thời gian đã rất muộn, Thịnh Thừa Quang ôm cô vào lòng vỗ về, rất nhanh Tử Thời đã buồn ngủ không mở nổi mắt, mơ màng màng, chợt nghe bên tai giọng anh thật thấp gọi tên cô.

“Hà?” Tử Thời cố gắng tỉnh táo, “Gì cơ?”

Thịnh Thừa Quang kéo cánh tay đang dụi mắt qua, đặt ngay trên miệng.

“Sẽ không không quan tâm em, sau này cũng sẽ không.” Âm thanh anh trầm trầm thật thấp, không đầu không đuôi nói những lời này.

Chắc chắn là do đêm quá khuya rồi, đêm tối vắng lặng làm người lòng dạ cứng rắn cũng sinh ra ngàn vạn tình cảm dịu dàng.

Tình cảm dịu dàng này làm Tử Thời không rõ ràng lắm: giờ phút này có phải là cảnh trong mơ hay không?

Nhưng lần này cô đã có kinh nghiệm, cô không nghĩ nữa mà nhận định, chỉ mong giờ phút này là rất tốt rồi.

Cô thỏa mãn tựa sát vào lòng anh, hai tay hai chân cuốn lấy anh thật chặt, an ổn ngủ thiếp đi.

Tề Quang yêu cầu gặp Tử Thời một lần, nếu không sẽ không chịu làm bước trị liệu kế tiếp, Thịnh Thừa Quang cũng cảm thấy để hai người gặp nhau một lần không có gì không tốt, lúc anh đưa Tử Thời đến bệnh viện kiểm tra liền thuận tiện cho hai người gặp mặt một lần.

Thực ra tính tình Tề Quang giống Triệu Hoài Chương nhiều hơn, dịu dàng ít nói, bản tính lẳng mạn, phần lớn Thịnh gia đều là người lạnh lùng, Tề Quang

cũng là một đứa nhỏ mà vừa nhìn một lần đã làm người khác cảm thấy ấm áp trong lòng.

Cậu thấy Thịnh Thừa Quang đưa Tử Thời đi vào, khép quyển sách trong tay đứng dậy cười nói: “Hôm nay thời tiết bên ngoài rất tốt.”

Trên đường đi Tử Thời rất căng thẳng giờ phút này rõ ràng đã thả lỏng một chút.

Thịnh Thừa Quang gật đầu với cậu một cái, đợi Tử Thời ngồi lên ghế sofa xong, nói với cô: “Anh đi tìm Trầm Hiên nói chuyện, xong sẽ đến đón em ngay.”

Anh nói xong quay người đi ra ngoài. Cửa vừa mới đóng, âm thanh nhẹ nhàng của Tề Quang vang lên nói với Tử thời: “Anh ấy thích cô.”

Tử Thời khinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía cậu.

“Vấn đề hiện tại của chúng ta chính là: anh ấy thích cô.” Tề Quang nhìn về mặt ngây ngốc mơ màng của cô thở dài, “Nếu anh ấy không thích cô... cô sinh mấy đứa bé cũng không có vấn đề gì, nhưng anh ấy thích cô, cô sinh đứa bé cho anh ấy sẽ thay đổi cuộc đời anh ấy. Tôi không dám chắc sự thay đổi này đối với anh ấy là tốt hay xấu, có đáng giá hay không, nhưng tôi biết rằng: cái quá trình thay đổi này chắc chắn sẽ làm anh ấy khổ sở vô cùng.”

Vừa nghe xong, Tử Thời như rơi vào trong sương mù, nhưng tất cả của Thịnh Thừa Quang cô đều xem trọng, chủ động dò hỏi Thịnh Tề Quang: “Ý anh nói là... Là vì anh ấy có vị hôn thê sao?”

Tề Quang ôn hòa cười, gật đầu nói: “Đúng vậy. Hơn nữa vị hôn thê của anh ấy đến từ một gia tộc môn đăng hộ đối, hôn nhân của hai người họ không phải xây dựng trên cơ sở tình cảm, cho nên không gì phá nổi.”

Nhìn về mặt cô mờ mịt như cũ, Tề Quang càng thêm không đành lòng, thế nhưng chuyện này không thể không nói cho cô hiểu, bởi vì ngoại trừ cậu ra sẽ không có người nào nói với cô những điều này: “Có sự hợp tác bởi vì quá quan trọng, chỉ dựa vào hiệp ước trên giấy đã không đủ đảm bảo rồi, cần thêm vào một mối quan hệ khác, cho nên hai người bọn họ phải kết hôn. Hôn nhân của họ dính dáng phức tạp mà cô không thể nào tưởng tượng nổi, buôn bán khổng lồ. Còn có hai đại gia tộc sẽ dùng hết tất cả thủ đoạn để đảm bảo cuộc hôn nhân này được thuận lợi, cho dù là anh Thịnh Thừa Quang cũng không thể chống lại hai gia tộc này, dưới tình huống như vậy anh ấy cũng sẽ lý trí để không cho phép mình làm chuyện thiêu thân lao đầu vào lửa. Mà chuyện bây giờ tôi lo lắng chính là - ngộ nhờ anh ấy làm cái việc mất trí đó thì sao?”

Lúc này Tử Thời hiểu rõ, nhưng cô cũng không cho rằng... chuyện như vậy sẽ xảy ra.

Tề Quang từ từ nói tiếp: “Cho nên tôi không hy vọng rằng hai người sinh con. Bệnh của tôi không phải ngày một ngày hai, phẫu thuật cấy ghép tế bào

cũng không chắc chắn có thể chữa khỏi. Tôi không muốn anh trai cùng... em gái tôi vì thế mà cuộc sống trở nên khó khăn.”

Ánh mắt của cậu quá dịu dàng, Tử Thời cúi đầu.

Tề Quang nói xong đợi cô một lúc, nhìn cô không chịu trả lời, cậu bắt đầu nói tiếp: “Vừa rồi tôi mới chủ động nhận cô là em gái tôi, coi như theo lễ phép thì cô cũng nên đáp lại tôi một chút cảm kích đi chứ?”

“A... cảm ơn anh!” Thật ra thì Tử Thời vẫn đang tiêu hóa một tiếng “Em gái” kia, anh nói xong liền luống cuống chân tay, vội vàng đứng lên đặc biệt nghiêm túc nói lời cảm ơn với anh.

Tề Quang cảm thấy cô thật là vô cùng thú vị, giọng nói anh càng thêm dịu dàng: “Vì tương lai suy tính một chút đi, vì tương lai của em, tương lai con của hai người, còn có anh Thừa Quang, để cho anh ấy cuộc sống vốn thuận buồm xuôi gió đi, em thích anh ấy như vậy, cũng hi vọng anh ấy bình an yên ổn có đúng hay không?”

“Ừ.” Tử Thời chân thành gật đầu, lại hỏi: “Làm sao anh biết... Em thích anh ấy?”

“Cái này,” Tề Quang nhìn lên trần nhà, “Người có mắt đều nhìn ra được.”

Một cô gái bị Tạ Gia Thụ kéo đi còn có thể ý vị nhìn chăm chăm người khác không phải là Tạ Gia Thụ, còn có thể là nguyên nhân gì đây?

Tử Thời có chút xấu hổ, rồi lại có một loại cảm giác ngọt ngào không nói nên lời, cô có tâm tư gì cũng đều viết hết lên mặt, Tề Quang trông thấy vô cùng rõ ràng, càng cảm thấy cô thú vị, lại càng thêm cảm thấy cô thật là đáng thương.

Lúc này Thịnh Thừa Quang gõ cửa đi vào, thấy hai người im lặng ngồi đối diện nhau đều không nói chuyện, tuy nhiên vẻ mặt thì rất tốt, anh liếc nhìn Tử Thời không nhìn được hỏi Tề Quang: “Hai người nói chuyện gì vậy? Sao yên lặng thế?”

“Tâm sự tùy ý thôi, anh không cần lo lắng.” Tề Quang cầm sách lên ngăn ở trước mặt, “Lúc này em không nói cho cô ấy mối tình đầu của anh đâu.”

“...” Mặt Thịnh Thừa Quang không chút biểu cảm, chuyển sang người đang ngồi chờ dẫn trên ghế sofa: “Cậu ấy nói không phải thật. Em coi như không nghe thấy là được. Đứng lên, đi thôi.”

Stịnh Thừa Quang đưa Tử Thời đi kiểm tra, kết quả kiểm tra rất tốt, cô còn ít tuổi, cơ thể không có vấn đề gì.

Lời nói y nguyên của Trầm Hiên là: “Cô ấy rất tốt, nếu không có bầu được thì là vấn đề của cậu.”

Tất nhiên Thịnh Thừa Quang thì không có vấn đề, chỉ là anh tính ngày, mấy ngày nay đều là kỳ an toàn của cô.

Tử Thời từ lúc trở về từ chỗ của Tề Quang thì có tâm sự, lòng không yên, vốn là buổi tối lúc ngủ Thịnh Thừa Quang không muốn động cô, nhưng đến tận lúc mười một giờ cô vẫn chưa ngủ, mặc dù nghiêng người đưa lưng về phía anh, không nhúc nhích giả vờ ngủ, nhưng qua tiếng hít thở anh cũng có thể biết ánh mắt cô đang mở thật to.

Nếu như vậy, không bằng chơi đùa để cô không còn hơi sức nghĩ những chuyện khác.

Anh cố ý cọ xát cô, kiểm thật lâu cũng không phóng ra, tay chân cô bám vào anh, cả người nhiều lần run rẩy, cuối cùng một chút sức cũng chẳng còn, nằm yên tùy ý anh giày vò, anh chơi đùa đỉnh núi của cô, cô cũng chỉ nhắm mắt hờ nhẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng nhìn có vẻ buồn ngủ, Thịnh Thừa Quang cảm thấy cô không sai biệt lắm, buông lỏng mình, mãnh liệt nhanh chóng tới bảy tám chục lần, một cái động thân vào sâu bên trong cô...

Tử Thời cảm thấy nóng, cả người cũng bị nấu chín rồi, sau đó chính là cảm thấy ấm nóng bên trong tăng cao, cô dấy đưa thêm một lúc, thở hỏn hển đưa tay ôm cổ anh, qua rất lâu ghé vào tai anh hỏi: “Chúng ta... sắp có đứa bé thật sao?”

“Ừ.” Thịnh Thừa Quang đè ép cô, rất hài lòng, âm thanh lười biếng.

“Vậy... sau đó thì sao?”

“Nếu như kết quả kiểm tra phù hợp, máu cuống rốn của đứa bé có thể cấy ghép tế bào cho Tề Quang.” Thịnh Thừa Quang mở mắt.

“Sau đó thì sao?” Cô chờ đợi, lại hỏi.

Stịnh Thừa Quang đưa tay sờ sờ đầu cô, “Ruột cuộc em muốn hỏi cái gì?”

“Muốn hỏi... sau này đứa bé sẽ như thế nào? Anh thực sự... muốn nó sao?” Cô hỏi xong, nín thở, không chớp mắt nhìn vào mắt anh.